

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ВЪ СТРАНАТА НА ЯБЪЛКИТЪ
АНГЛИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Това, за което ще ви разкажа, станало въ Англия. Край една пжтека, засадена отъ дветѣ страни съ голѣми дървета, седѣли трима души: старецъ, десетъ годишно момченце и момиче на тринадесетъ години.

Момичето казало на стареца:

— Дѣдо, както си почиваме, хайде да похапнемъ малко!

А старецътъ рекълъ:

— Мила Джемо, и азъ съмъ гладенъ, но торбата е праздна. Въ нея нѣма нищо.

И, като се обърналъ къмъ момчето, запиталъ го:

— Ти какво ще кажешъ, Биндо? Гладенъ ли си?

— Гладенъ съмъ, — отвърнало момчето, — но мога да потърпя. Малко пжти ли сме гладували?

Старецътъ и децата не били родомъ отъ Англия, а отъ Италия. Бащата на дветѣ деца билъ рибаръ. Той се удавилъ въ морето. Майка имъ умрѣла отъ треска.

Джема и Биндо останали въ ржцетѣ на дѣда си, който разигравалъ кукли. Но той печелѣлъ отъ тая работа толкова малко, че — когато станало нужда да се грижи за внучетата си — принудилъ се да замине за чужбина, подлъганъ отъ единъ хитрецъ, който обещалъ да му намѣри тамъ работа. Тѣй и тримата се озовали въ Англия.

Стариятъ Епифанио не намѣрилъ работа. Оня, който го билъ отвелъ, ималъ намѣрение да се отърве отъ стареца, като вземе само децата и ги продаде въ нѣкой циркъ. Но Епифанио разбралъ това и успѣлъ да избѣга съ внучетата си.

Тѣ тръгнали отъ село на село да си изкарватъ прехраната. Джема била висока и стройна, черноока и хубава. Тя танцувала и пѣла нѣколко пѣсни, които била научила отъ дѣда си. Биндо сжщо танцувалъ. А старецътъ гледалъ на хората на карти и имъ правѣлъ фокуси. Отъ това живѣели тѣ.

Съ паритѣ, които печелѣли, едва можели да се нахранятъ криво-лъво. И на умъ не имъ идѣло, че ще могатъ нѣкога да спечелятъ достатъчно пари, за да се върнатъ въ родината си.

Тѣ гладували често. Търпѣли и студъ. Но понѣкога се случвали и добри дни. Голѣмата хубостъ на децата и тѣхната любезностъ привличали селянитѣ, и нѣкой добъръ чифликчия поканвалъ семейството да прекара две-три седмици въ чифлика, или пѣкъ

селскиятъ ханджия отпускалъ на стареца и внучетата му бесплатна стая за ношуване, додето сж въ селото.

Както седѣли край пѣтя, Джема казала:

— Дѣдо, знаешъ ли, че наблизо, въ града, ще има утре панаиръ? Тамъ идватъ мнозина моряци и рибари! Тия хора сж били винаги добри къмъ насъ. Да отидемъ! Какво ще речешъ?

— Да отидемъ, — казалъ старецътъ. — Ако днесъ сме гладни, поне утре ще се нахранимъ.

Отвѣдъ оградата имало нива. Било време за жетва. Много хора работѣли на нивата. Нѣкои отъ тѣхъ си почивали, а други закусвали. Биндо ги гледалъ, гледалъ — и по едно време се разплакалъ.

— Искамъ да ямъ, — рекълъ той хълцайки. — Като ги гледамъ, прияжда ми се страшно.

Джема скочила.

— Не плачи, Биндо! Не плачи! Азъ ще имъ поискамъ да ти дадатъ нѣщо да хапнешъ.

Тя се пѣхнала презъ една дупка на оградата и влѣзла въ нивата.

— Братчето ми е гладно, — рекла. — Не бихте ли му дали кжсче хлѣбъ.

Тя се изчервила: срамъ я хванало, че проси.

Жетваритѣ се обърнали. Нѣколко ржце подали на момичето хлѣбъ и печено месо. Джема имъ поблагодарила и си отишла.

А тѣ рекли:

— Тази е малката италианска танцовачка. Добре, че не я видѣлъ господарьтъ. Той не може да търпи скитницитѣ.

Тъкмо старецътъ и внучетата му тръгнаха за града, на пжтеката се показалъ конникъ. Той билъ младъ, хубавецъ и богатъ. Казвали го Филипъ Кери. Всички нивя и градини наоколо били негови. Освенъ това, той билъ и сѣдия, та трѣбвало да пази имота на хората и да преследва скитницитѣ.

Като видѣлъ италианцитѣ, той спрѣлъ коня си и ги запиталъ съ гнѣвенъ гласъ:

— Кой ви е позволилъ да влизате тукъ?

Старецътъ не разбиралъ английски. Той стоялъ, усмихвалъ се и се покланялъ на непознатия ездачъ.

Джема рекла:

— Ние си почивахме, господарю, а сега отиваме въ града. Вървимъ си по пѣтя. Нали по тоя пѣтъ може да върви всѣки?

— Не, — рекълъ строго конникътъ. — Това е пѣтека, минаваща презъ частни земи. Скитници като васъ не бива да минаватъ отъ тукъ.

— Скитници ли? — сопнала се Джема. — Ние не сме скитници, а — артисти.

— Артисти ли? Съ какво се занимавате?

— Танцуваме, показваме фокуси, а понѣкога — когато дѣдо има пари — той прави малки лотарии. Но сега нѣмаме ни стотинка.

— Лотарии ли? — запиталъ Кери, като се намръщилъ. — Значи, вие сте скитници и бездѣлници, а може би и обирници? По тоя начинъ ли се прехранвате?

— Ние танцуваме! — повторила Джема.

— Танцувате! Що отъ това? Можешъ ли да четешъ и да пишешъ?

— Не.

— На колко години си?

— Скоро навършвамъ тринадесетъ. Ще почна четиринадесетата. Биндо е на десетъ, а дѣдо е... Кой го знае, на колко е? Той е много старъ.

— Не говори ли той английски?

— Не. Той нѣма зѣби. А вашиятъ езикъ е много твърдъ: твърдъ е като дѣска.

— Стискай си зѣбитѣ, момиче! Мисли, що приказвашъ!

Джема познавала Кери, макаръ че той я виждалъ първица. Икономката на сѣдията веднѣжъ набила здраво Биндо за това, че измъкналъ отъ кокошарника две яйца, а другъ пѣтъ дветѣ деца паднали въ рѣцетѣ на градинаря, тъкмо когато се прекачвали презъ оградата, за да бератъ плодове. Но Кери не знаелъ нищо за това.

— Ти не си и облѣчена по християнски, — продължавалъ той, ядосанъ отъ дръзкитѣ отговори на момичето.

— Ба! Азъ съмъ християнка и то повече отъ тебе, — възразила Джема, въ чиито жили почнала да кипи южната кръвь. — Па и не е твоя работа, какъ съмъ облѣчена. Не си ми купилъ ти дрехитѣ!

— Безочливо момиче!

За мигъ Джема подскочила съ дивъ викъ къмъ седлото и ударила ездача силно по бузата.

Това станало толкова бързо, че Кери не успял да се опомни. Конят му се изплашил и побягнал назад. На всичко отгоре, и откъм нивята се зачули гръмки смехове, които доказвали, че работниците сж видели оскърблението на господаря.

Додето Кери се справи съ подплашения конь, старецът, момчето и девойчето побягнали към близкия град.

Филип Кери кипял от негодувание. Бузата му горяла от силната плесница. Гордостта му била оскърбена. Той чувствувал, че е станал за смех.

— Проклето тигърче! — прошепнал той.

Най-сетне конят му, уморен от диво препускане, се укротил. Сждията го отправил към нивит. Работниците посрещнали господаря си съ сериозни лица. Тъ се боели от него, защото бил строг. А всъщност той бил добър по душа.

Скитниците стигнали въ градеца и се спрели въ ханчето, което било на края. Джема почнала да танцува. Тя танцувала тоя път толкова хубаво и съ такова увлечение, че даарето й се напълнило съ дребни монети.

На заранята градчето се оживило. На пристанището имало много кораби, готвещи се да отплуват въ морето. Улицит гъмжели от хора: моряци, рибари, селяни, чифликчии, търговци, продавачки. Много свѣтъ се бил насъбрал за панаира. Едни били дошли да продават, а други — да купуват.

Джема и Биндо събудили рано-рано дѣда си. Трѣбвало да се приготвят за работа. Епифанио засвирил съ кларнета си, а внучетата му затанцували. Джема скачала и биела даарето, което държала високо над главата си. Музиката и играта били отначало тихи и бавни, но постепенно се усилвали и ставали все по-бързи и по-бързи. Танцовачит се въртели, скачали, надавали викове, а зрителит ржкоплѣскали.

Това продължавало, съ кжси почивки, току-речи цѣлия день. Когато видял, че децата сж се уморили, старецът почнал да прави своит фокуси съ чаши, топки, грахъ и панички. А на ония, които искали да узнаят сждбата си, той гледал на карти. Джема превеждала на селянит, защото дѣдо й говорял на италиански.

Селянит били много доволни от голѣмит обещания на гадателя. Старецът предсказвал на всички щастливо бъдеще.

Обещавалъ имъ коне, крави, добра беритба, много пари и щастливи женитби. Момцитѣ се любували на хубавичката Джема, която никакъ не приличала на тамошнитѣ девойки. Всички били весели и доволни.

Слънцето почнало да залѣзва, когато изведнѣжъ се раздали тревожни викове:

— Полиция! Полиция!

Тѣлпата, която се била насѣбрала предъ ханчето, почнала да шушука. Двама стражари съ дървени прѣчки въ рѣце минали мълчаливо между разстѣпилитѣ се хора и отишли право при италианцитѣ. Безъ да кажатъ дума, стражаритѣ взели картитѣ, свирката, даарето и другитѣ прибори и казали на стареца, че го арестуватъ въ името на закона.

Епифинио почналъ да пита и да се оправдава, но никой му не обръщаль внимание. Дори и не слушали, що приказва, защото говорѣлъ на италиански. Биндо се заплакалъ. А Джема, като постоела за мигъ, сякашъ вцепенена отъ очудване, изведнѣжъ се хвърлила върху стражаря, който държалъ дѣда ѝ, и му ухапала рѣката. Разяренъ отъ болка, стражарьтъ хваналь грубо момичето за рѣката, стисналь Биндо за яката и ги повлѣкъль. Джема се дърпала, викала, пищѣла, но не можела да надвие на двамата силни мъже.

Стражаритѣ повели арестуванитѣ по сѣщия пѣтъ, по който били минали въ надвечерието. Тѣлпата почнала да негодува, че сѣ ѝ нарушили мирната забава, но стражаритѣ се развикали:

— И вие ли искате да отидете въ затвора? Не знаете ли, че фокуситѣ и гледането на карти сѣ забранени отъ закона? Тоя негодникъ ще има да полежи най-малко месецъ, ако не умре въ тъмницата.

По пѣтя къмъ участъка старецътъ непрестанно бърборѣлъ. Биндо пищѣлъ. Джема едничка мълчала: тя разбирала, че сѣ безполезни думи и оправдания.

Момичето не можело да разбере, каква имъ е вината. Цѣли четири години вече тѣ се скитали по тия мѣста, танцували, свирѣли и правѣли фокуси, а никой имъ не казваль, че това е лошо.

Отвели ги въ участъка и ги заключили въ затвора. Тамъ имало прѣсна слама, кърчагъ съ вода и малко вода. Дѣдото и внукътъ се трѣшнаха на сламата и заплакали. Само Джема не плачела. Тя обмисляла нѣщо.

По едно време тя запитала дѣда си:

— Що сме имъ направили? Защо ни затвориха?

— Защото сме скитници, хора безъ постоянно живѣлище, — отвърналъ старецътъ. — Ние сме, както се казва, извънъ закона.

— Що значи това?

— Значи, че всѣки има право да постъпи съ насъ, като звѣрове.

— Но нали и ние си плащаме за храната и нощувката, като другитѣ хора?

— Да, но тѣмъ се струва, че крадемъ и лъжемъ, за да живѣемъ. Право да ви кажа, азъ отдавна се боехъ, че единъ день ще стане това, което се случи днесъ.

На сутринята затворницитѣ били изведени предъ сѣдиитѣ. Между тия сѣдии билъ и Кери. Джема познала веднага оногова, комуто била залепила плесницата. Филипъ Кери се загледалъ съ явно съжаление въ италианцитѣ. Тѣ били нещастни. Лицата на стареца и детето били подути отъ плачъ. По дрехитѣ и косата имъ имало слама. Дрехитѣ на Джема били смачкани. Очитѣ ѝ горѣли. Бузитѣ ѝ били болнаво зачервени, като на трескавъ човѣкъ.

Сѣдиитѣ заповѣдали на девойката да разкаже, какъ сж се озовали съ дѣда си и брата си въ Англия и какъ сж прекарвали до тогава. Тя говорила дълго. Най-сетне рекла:

— Вие ни арестувахте, безъ да имате право. Защо направихте това? Ние не правимъ нищо лошо. Танцуваме, дѣдо прави фокуси и гледа на карти. Защо стражарите му взеха сандъчето съ приборитѣ? Защо ни взеха кларнета и даарето? Нима е честно да се ограби единъ беденъ старецъ? Ние не убиваме, нито крадемъ. Веднѣжъ Биндо откъсна една ябълка и азъ му се сърдихъ дълго. Идѣше ми да го набия, но го много обичамъ.

Сѣдиитѣ ѝ заповѣдали да спре. Повикали двамата стражари и нѣколцина селяни, които били на панаира. Селянитѣ потвърдили, че старецътъ измѣква отъ хората пари, като имъ прави фокуси и гледа на карти. Но дветѣ деца не правѣли нищо лошо. Вѣрно било, че тримата италианци нѣматъ постоянно мѣстожителство, а се скитатъ нагоре-надолу, за да преживѣятъ, както могатъ.

Когато излѣзълъ напредъ стражарътъ съ превързана ржка и разказалъ, какъ Джема го ухапала, сѣдиитѣ почнали да негодуватъ. Но Кери гледалъ ту тѣхъ, ту стражаря и се усмихвалъ. Макаръ че той не

разпитвалъ никого, Джема била увърена, че цѣлата работа е нагласена отъ него, за да си отмъсти за плесницата.

Старецътъ ѝ казалъ:

— Мила моя, ето тамъ оня господинъ, когото ти удари оня день. Не биваше да правишъ това. Твоята буйность ще ни погуби.

Джема побледнѣла и си навела главата. Тя признавала, че дѣдо ѝ казва право.

Сждиитѣ почнали да си приказватъ тихо. Кери мълчель. Той оставилъ на другаритѣ си да решаватъ. Сждиитѣ казали, че не бива да се позволява на разни скитници да кръстосватъ по страната. Хората се оплаквали, че има много кражби по чифлицитѣ. Но за стареца и за внучетата му тѣ не можели да кажатъ, че сж вредни хора. Да не била безразсждната постѣпка на Джема, щѣли да ги пуснатъ. Но тя ухапала стражаря, а това е вече престѣпление.

Старецътъ билъ осжденъ на едномесеченъ затворъ, а децата трѣбвало да бждатъ затворени въ приюта за малолѣтни престѣпници. Като чули присждата, италианците почнали да пицятъ, да реватъ, да хулятъ. Стражаритѣ се принудили да откжснатъ Джема отъ стареца и момчето.

Единъ стражарь я повель. Тя се извивала въ ржцетѣ му. Като видѣла Кери, когото смѣтала, че е виновенъ за всичко станало, тя го заплашила съ стиснатъ пестникъ и му викнала, колкото ѝ гласъ държи:

— Добре те ударихъ азъ вчера, злосторниче! Чакай, чакай! Още не се е свършило. Ще ти отплатя, както трѣбва.

Стражарьтѣ ѝ запушилъ устата и я извель.

Единъ отъ сждиитѣ запиталъ:

— Нима тая уличница те е наистина ударила, Кери?

Кери се усмихналъ и отвърналъ.

— Наистина. Но азъ заслужавахъ това.

— Не разбирамъ тогава, защо ни предумваше да ѝ простимъ. Тя трѣбваше да бжде наказана най-строго.

— Не бива да отмъстяваме на детето, — казалъ Кери. — Недейте забравя, че те сж отъ югъ. По-буйни сж отъ насъ. Най-добре би било да имъ съберемъ пари и да ги изпратимъ въ Италия. Това ви казахъ. Но вие бѣхте повече и гласоветѣ ви наддѣлѣха.

Осжденитѣ били раздѣлени. Стареца отвели въ затвора, а дветѣ деца — въ исправителния приютъ. Биндо при момчетата, а Джема при

момичетата. На Биндо било много неприятно, когато дошло време да го острижатъ и изкжпятъ съ сапунъ. И Джема изкжпали и облѣкли въ приютски дрехи. Тя мълчела презъ цѣлото време.

Въ приюта имало всѣкакви деца: твърдоглави, лениви, крадливи, лъжци, заядливи. Но надзирателитѣ и надзирателкитѣ имъ умѣели да ги укротяватъ и исправятъ. Чудното спокойствие на Джема, за която било казано, че е страшно буйна, не можело да се обясни съ нищо. Тя не гледала никого, съ никого не приказвала, не искала да яде.

Мръкнало се. Децата въ дветѣ отдѣления се прибрали да спятъ. Надзирателката отвела Джема при едно желѣзно легло, покрито съ сиво одеяло, и ѝ заповѣдала да си легне. Леглото било до самата стена. Джема си легнала, обърнала се къмъ стената и се престорила на заспала. Лампитѣ били угасени. Другитѣ деца били вече заспали.

На Джема се не спѣло. Тя хапѣла възглавницата, за да заглуши плача, който я задушвалъ. Не можела да пренесе разлѣката съ стареца и братчето си. До тогава тѣ се не били никога раздѣляли. Дали ще ги види нѣкога? Биндо — може би. Но за дѣда си тя знаела, че ще умре въ затвора.

Надъ леглото имало прозорецъ. Крилата му не били затворени. На Джема дошло на умъ да избѣга. Станала и се вслушала. Всички спѣли. Тя се облѣкла, безъ да я види и чуе нѣкой, взела отъ масичката кутия съ кибритъ, която лежала до угасената лампа, и се покачила на прозореца. Спуснала се бавно по водосточната тръба.

— Все едно. Кждето и да отида, ще бжде по-добре, отколкото да стоя въ тоя затворъ. Мога — най-сетне — да се удавя въ морето.

Часовникътъ на кулата ударилъ десетъ. Джема тръгнала. Прекосила тичешкомъ двора и се покатерила на стената. Отъ тамъ се прехвърлила отвъдъ. Стигнала до една рѣка. На брѣга се издигала работилница, за конопъ. Джема я знаела. По тия мѣста тя се скитала много пжти съ братчето си. Тръгнала покрай работилницата и следъ малко видѣла една воденица.

— Като мина воденицата, ще стигна до ливадитѣ на проклетия Кери, а отвъдъ градината е неговиятъ чифликъ. Ще му дамъ да разбере! Злосторникъ! Негодникъ! Ще му платя, че да ме запомни!

Тя знаела, по коя пжтека се стига най-бързо. По нея тръгнала. Дошла до решетката, която заграждала чифлика на богаташа-сждия.

Прескочила я, навлѣзла въ двора. После се озовала въ овощната градина, дето се влизало презъ вратичка, която се не затваряла никога.

Джема се запжтила право къмъ голѣмата сграда, дето живѣлѣ чифликчията съ своята икономка. Въ друга сграда, до нея, живѣли слугитѣ и слугинитѣ. Като поразгледала внимателно подѣ свѣтлината на месеца, девойката забелязала, че на едно мѣсто трѣстиковиятъ покривъ слиза много низко. Покачи ли се на каменната пейка, ще го стигне.

Тѣй и направила. Скочила на пейката и извадила отъ пазвата си кибрита. Запалила отведнѣжъ нѣколко клечки и протегнала ржка да ги пхне подѣ стрехата. Но тъкмо въ тоя мигъ лавнало огромно куче, хвърлило се върху момичето и Джема паднала отъ пейката съ главата надолу.

Кучето било едро като теле, отъ нюфаундленска порода. То можело да разкъса за мигъ момичето, но — като видѣло, че има работа съ дете, спрѣло се, дръпнало се и почнало да лае.

— Какво има, Монаре? — обадилъ се Филипъ Кери, който чулъ шума и излѣзълъ отъ кѣщи.

Когато пристигналъ на мѣстото, чифликчията разбралъ, що е станало. Предъ него лежала италиянката-танцовачка, съ запалени кибритени клечки въ ржка. Тя била си ударила при падането главата о камѣка, та лежала въ безсъзнание.

— Господи Боже! Тя искала да ми запали кѣщата! — викналъ Кери, духналъ бързо кибрита и го извадилъ отъ ржката на момичето. — Тя трѣбва да е избѣгала отъ приюта. Дрехитѣ й сж приютски.

Като взелъ на ржце полумъртвото момиче, той го пренесълъ въ кѣщата и сложилъ на едно легло. После повикалъ икономката. Тя била стара жена, съ бѣла коса и много приятно лице. Бузитѣ й били червени като ябълки.

— Мери, — казалъ господарьтъ, — погрижи се за това момиче. Монарь го е повалилъ и то е изгубило свѣсть. Дошло е отъ приюта.

За кибрита той не казалъ нищо.

Джема дошла скоро на себе си. Отворила си голѣмитѣ влажни очи и загледала съ почуда ярко осветената стая.

— Тая девойка е чужденка, — рекла икономката. — Азъ я знамъ. Тѣ се скитатъ по тия мѣста още отъ пролѣтъта. Веднѣжъ хванахъ брата

й въ кокошарника и го наплескахъ. Нали тѣ бѣха, които сждиха днесъ, заедно съ дѣдо имъ?

— Да, — отвърналь Кери. — И ето, че тя избѣгала отъ приюта. Пригответи й стая. Сега е късно да я отвеждаме обратно.

— На тавана ли, господарю? При слугинята ли? На Ана нѣма да се хареса, че ще спи съ улично момиче, току-що избѣгало отъ затвора.

— Не на тавана, а нѣкъде тукъ. Гледай да й бжде добре. Не ти ли е жаль за нея? Ние трѣбва да бждемъ милостиви, Мери!

— Нейното братче се готвѣше да открадне яйца, но азъ го пипнахъ и...

— Стига, стига!

Когато икономката излѣзла да пригответи стая за Джема, Кери се навелъ надъ момичето и го попиталъ:

— Защо дойде тукъ? Да ми запалишъ къщата ли?

Момичето направило усилие да си спомни, що се е случило. Спомнило си и изпаднало въ ужасъ. Да, то искало да запали къщата на тоя човѣкъ, но не успѣло, и сега е въ ржцетѣ му.

— Азъ те хванахъ на мѣстото на престѣпленieto, — рекълъ чифликчията. — Ако моето куче те не бѣше повалило, ти щѣше да подпалишъ чифлика. Покривѣтъ е отъ изсъхнала трѣстика. Тя избухва като баруть. Защо ти трѣбваше да ми причинявашъ такава щета? Отговори!

Но Джема мълчала. Легнала на едната си страна; подпрѣла се на лакѣтъ, тя гледала Кери свирепо подъ вежди.

— Ти може да не знаешъ, че законитѣ наказватъ подпалвача толкова строго, колкото и убиеца. Така и трѣбва: рѣдко минава пожаръ безъ човѣшки жертви. Само защото се опита да подпалишъ къщата ми, азъ имамъ право да те хвърля въ затвора, дето ще лежишъ много години. Кажи, защо искаше да извършишъ това голѣмо зло?

Джема най-сетне отговорила:

— Искахъ да ти запалѣ чифлика, защото ти си виновникъ за нашето нещастие. Вѣрно е, че те ударихъ, но азъ имахъ право: ти ме нарече безочлива уличница. А после се разлюти, прати, стражаритѣ да ни арестуватъ. Хвърлиха добрия ми честенъ дѣдо въ затвора, при крадцитѣ и разбойницитѣ, а насъ отвлѣкоха въ оня проклетъ приютъ. Вѣрно е, че — като искахъ да ти подпалѣ къщата — не постѣпихъ добре, но за всичко си виновенъ ти. Да затворишъ тоя простъ, добъръ и

миль старецъ, който се е грижилъ за насъ толкова години, като баща! Да го хвърлишъ въ тъмницата, за да изгние тамъ! Ти си лошъ човѣкъ. Не, не! За нищо на свѣта нѣма да се върна въ приюта. Ще се удавя въ рѣката, но нѣма да се върна.

И Джема заплакала отчаяно.

Кери я оставилъ да се наплаче. Когато утихнала, той ѝ заговорилъ спокойно и кротко:

— Клето дете! Слушай, какво ще ти кажа! Азъ съмъ сѣдия и когато ви сѣдѣха, бѣхъ тамъ. Но азъ не одобрихъ присѣдата. Настоявахъ предъ своитѣ другари да простятъ, но те се не съгласиха. Всички тѣ сѣ по-стари и по-опитни отъ мене. Значи, азъ не съмъ виновенъ, че сѣ арестували и затворили дѣдо ти. Но онова, което е вършилъ той, се забранява отъ закона, и кметътъ настоя да бѣде наказанъ старецътъ. Азъ, обаче, не бѣхъ изгубилъ до тая вечеръ надежда да ви помогна да се отървете отъ затвора и да си заминете за родината. Ти развали всичко. Азъ нѣмамъ право да пусна на свобода една подпалвачка.

Джема побледнѣла ѝ се разтреперила. Тя казала:

— Нали само азъ съмъ виновна? Накажи мене, а пусни дѣда и Биндо. Азъ ти обещавамъ, че ще отида сама въ затвора и нѣма никога да се опитвамъ да бѣгамъ. О, азъ съмъ готова и цѣлъ животъ да прекарамъ въ тъмница, стига дѣдо и Биндо да сѣ свободни.

— Това не зависи отъ мене, — рекълъ Кери. — Азъ имахъ намѣрение утре да отида въ града и да помоля голѣмцитѣ да намалятъ времето, което трѣбва да прекара въ затвора дѣдо ти. Следъ това щѣхъ да отида при италианския консулъ и да го помоля да ви изпрати въ родината ви.

Джема се разплакала отново.

Тогавъ чифликчията ѝ казалъ:

— Недей плака. Обещай ми, че ще бѣдешъ за напредъ добро и послушно момиче. А азъ ще ти обещаю, че ще направя всичко възможно, за да ви пуснатъ и тримата и да ви изпратятъ въ Италия.

Джема се промѣнила при тия думи. Тя се хвърлила на шията на Кери и почнала да му говори:

— Много ти благодаря. Ти си добъръ, много си добъръ! Колко ми е жаль, че не знаехъ това по-рано!

Кери си устоялъ на думата. Той успѣлъ да освободи стареца и внука му, а после издействувалъ по единъ безплатенъ билетъ за тримата италианци. Тѣ се качили на единъ корабъ и отплували за Неаполъ.

Тѣй се свършило тѣхното скитничество въ земята на ябълкитѣ, както обичалъ Биндо да нарича Англия. Джема се скоро следъ това омъжила за единъ богатъ търговецъ, а Биндо станалъ прочутъ музикантъ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.